

практиці. Інформаційне забезпечення системи оцінки кредитоспроможності представлено внутрішніми та зовнішніми джерелами інформації. Зовнішні джерела містять: нормативно-правові акти України та НБУ, інформацію статистичних органів, інших банків тощо. Внутрішні – представлені фінансовою звітністю підприємств, установчими документами, висновками аудиторів про фінансовий стан підприємства, даними поручителів та гарантів. Інформаційне забезпечення також включає внутрішньобанківські положення щодо здійснення активних банківських операцій, склад якого чітко регламентується Положенням № 23 [4]. Кадрове забезпечення оцінки кредитоспроможності представлено працівниками кредитного відділу, які безпосередньо здійснюють таку оцінку. Організаційне забезпечення механізму оцінки кредитоспроможності доцільно досліджувати в двох аспектах: 1) як сукупність організаційних етапів оцінки кредитоспроможності; 2) як взаємодію різних структурних підрозділів банку.

Кінцевим результатом оцінки кредитоспроможності є формування управлінського рішення суб'єкта оцінки про можливість надання кредиту позичальнику. Вважаємо, що запропонований механізм сприятиме підвищенню об'єктивності прийнятих управлінських рішень щодо видачі кредиту, удосконаленню діяльності кредитних відділів банківських установ, формуванню вимог до фінансового стану позичальника.

Список використаних джерел:

1. Банківська система 2015: виклики та перспективи. - [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://bank.gov.ua/doccatalog/document?id=14741673>.
2. Про порядок формування та використання банками України резервів для відшкодування можливих втрат за активними банківськими операціями. - [Електронний ресурс]: положення, затверджене постановою Правління Національного банку України від 25.01.2012 р. № 23. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0231-12>.

УДК 336.76

Вовк Є.О.

*аспірант кафедри фінансові ринки
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»*

ІНОЗЕМНИЙ КАПІТАЛ НА РИНКУ АКЦІЙ УКРАЇНИ: ЗА І ПРОТИ

Глобалізація, як всеохоплюючий процес змін в економічному, політичному та соціальному житті світу, визначає трансформацію детермінант суспільного розвитку національних країн. Фактично глобальна економіка перетворилася на арену гострої конкурентної боротьби між країнами та економічними блоками за різноманітні економічні ресурси. Беззаперечно, що в основі такої конкуренції важливу роль відіграє доступ до ресурсів глобального ринку капіталів.

Як неодноразово доводив досвід країн, що реформували власні економіки, орієнтація виключно на внутрішні капітали має суттєві вади – Обмеженість такої стратегії «закриття» не дає змогу в повній мірі використати можливості, що притаманні «транзитивним» економікам. Лише виражена

політика залучення іноземного капіталу дає змогу створити передумови для швидких економічних реформ [1-2].

Беззаперечним залишається той факт, що Україна після більш ніж двох десятиліть реформ залишається осторонь основних глобальних потоків капіталу. Перелік чинників, які обумовили описану ситуацію надзвичайно широкий, але не останню роль в ньому відіграє слабкий розвиток ринку акцій. Загальновідомо, що у світі сформовано дві основні моделі корпоративного управління – англосаксонську та континентальну [3], і саме в англосаксонській моделі визначальну роль у функціонуванні корпоративного сектору відіграє фондовий ринок взагалі та ринок акцій – зокрема. Втім, не треба ігнорувати процес конвергенції моделей корпоративного управління, який протікає на глобальному рівні. Характеристики моделей поступово зближуються, і однією із ознак такого зближення є швидкий розвиток ринку акцій в країнах з континентальною моделлю.

За більшістю ознак вітчизняну модель корпоративного управління слід віднести до перехідного типу з поступовим домінуванням характеристик континентальної моделі. Проте такий підхід гостро ставить питання щодо процесів на вітчизняному ринку акцій та ролі в них іноземного капіталу. Аналіз офіційної звітності Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку засвідчує, що держава приділяє вказаній проблемі достатньо уваги, а збільшення частки іноземного капіталу у процесах купівлі-продажу акцій розглядається як один із основних параметрів успішного розвитку цього сегменту фінансового ринку.

На наш погляд, вказана проблема є набагато глибшою в порівнянні з тим підходом, що сформувався на рівні офіційних документів. В умовах, які притаманні вітчизняному фондовому ринку не слід ігнорувати проблему «офшоризації» економіки. Інформація, що оприлюднюється вітчизняними акціонерними товариствами, засвідчує – в структурі власників провідних вітчизняних корпорацій присутній іноземний капітал. Проте його склад та структура не залишають місця для сумнівів – переважно мова йде про резидентів офшорних зон. Як свідчать проведені дослідження – вказана проблема є однією із найбільш гострих для вітчизняної економіки, але на системному рівні жодна політична сила не готова до її вирішення [4-5].

Тобто, на сучасному етапі іноземний капітал на вітчизняному ринку акцій слід розглядати лише як де юре, де факто – це капітал вітчизняного походження, реінвестований з метою отримання податкових та інших вигод.

Відповідно, стверджувати про зростання інвестиційної привабливості українського ринку акцій можна буде лише тоді, коли держава за допомогою доступних їй інструментів (наприклад, фіскальних важелів) наведе лад у питаннях офшорних зон, сприятиме виведенню капіталів з тіні, концентрації торгівлі цінними паперами на біржовому сегменті.

Список використаних джерел:

1. Мацибора Т. Прямі іноземні інвестиції як індикатор інвестиційної привабливості/ Т. В. Мацибора // Економіка АПК. - 2015. - № 10. - С. 27-32.
2. Прямі іноземні інвестиції та їх вплив на економічний розвиток Словаччини / Юдита Танцошова // Економічний часопис - XXI. - 2013. - № 3-4.

3. Болгарова Н. Особливості національних моделей корпоративного управління / Н. К. Болгарова, Т. М. Паневник // Формування ринкових відносин в Україні : зб. наук. праць. - 2013. - № 11. - С. 36-41.
4. Баула О. Особливості еволюції офшорних зон в умовах глобалізації економіки/ О. Баула, А. Сачук // Економіст. - 2012. - № 1. - С. 16-18.
5. Карлін М. Проблема офшоризації банківського бізнесу в Україні/ М. Карлін, М. Щегельська // Банківська справа. - 2015. - № 4-5. - С. 21-31.

UDC 336

Sarnai Ganbold
*PhD student at
 financial market department
 Kyiv National Economic University named after Vadym Hetman
 Kyiv, Ukraine*

ANALYSIS ON FINANCIAL SERVICES IN EMERGING MARKETS: IN CASE OF MONGOLIA

One of the core financial sectors is the financial services market, which performs settlement, manages risks, provides liquidity in the market, and intermediates financial problems. The planned economy of post-Soviet Union countries was transferred to market economy in early 1990s. Comparing with the highly developed market economy countries including the USA and the UK, those countries are in lower a level of economic development according to the IMF annual reports. Mongolia's, with population of 3 millions, financial market produces only 4% of its' total GDP and the comparably small market relies heavily on mineral exports. Even though, Mongolian financial service is studied by research organizations and individuals such as the IMF, NGOs, and scholars, it can be seen that the emerging market in special concern has lack of study. Furthermore, it is necessary to predict the needs of future sustainable development of financial services. This research paper analysis the structure, type, development level and the economy contribution of Mongolian financial services market and define the current issues based on statistical data.

Research question: Which fundamental measuring factors define future development of financial services market of post communist countries with emerging market economy?

Financial services helps people to manage their finance related problems in a well-organized manner, and therefore eliminating the worry of people regarding their money. Financial services in developing post soviet union countries are almost immature market because of it's development history, politics situation and regulation environment features. Mongolia has no perception, which has 25 years old market economy and needs attention to the financial services market development.

Mongolian financial services market consists of Banking and Non-banking sectors. There are totally 5 types of financial services including commercial banks, insurance companies, financial companies, securities firms/brokerages and credit unions. It can be divided in four sections by its development features; In the beginning of 1990s the main establishment of financial services market was started including the first Mongolian Stock Exchange(MSE) in 1991, following the privatization of 475 state-owned enterprises. Some 337 companies are now listed on